

Εντυπωσίασαν οι Balcano!

Πρέπει να ομολογήσω πως δεν παρακολούθησα την τελετή έναρξης της Ολυμπιάδας του Πεκίνου. Επομένως αδυνατώ να μοιραστώ μαζί σας τις απόψεις μου σχετικά με το εν λόγω υπερθέαμα, ακριβώς επειδή άποψη δεν υπάρχει ούτε σαν... δείγμα. Μπορώ όμως να σας πω πολλά για τον Γιώργο Δούκα, τους Balcano του και την συναυλία που έδωσαν - την ώρα μάλιστα που οι περισσότεροι τηλεοπτικοί δέκτες ανά την υφήλιο ήταν συντονισμένοι στα του εντός της «Φωλιάς του Πουλιού» δρώμενα - στο Eastside Arts του Paddington. Δεν έχω μάλιστα κανένα πρόβλημα να ομολογήσω πως αντί της... θαλπωρής του οικογενειακού καναπέ - σομπίτσα, ποκ κορν και ούτε καθεξής - και την χολιγουντιανού ύφους και «κοπής» παραγωγής των Ασιατών γειτόνων, επέλεξα να περιπλανηθώ στο κρύο του Oxford St μέχρι να βρω την αυτοσχέδια μουσική σκηνή του Eastside Arts. Δεν ντρέπομαι μάλιστα να ομολογήσω πως αν στο μέλλον βρεθώ εκ νέου μπροστά στο δίλημμα επιλογής μεταξύ Ολυμπιακοί Αγώνες και world music αναζητήσεων - ειδικά όταν οι τελευταίοι έχουν ως εφελτήριο ελληνικά μουσικά μονοπάτια - θα ψήφισα - και μάλιστα «δαγκωπή» - μουσική ακρόαση.

Θα πρέπει πάντως να αναφέρω πως ο ίδιος ο Γιώργος Δούκας είχε τους ενδοιασμούς του όσον αφορά την επιτυχία της συγκεκριμένης παράστασης. Λίγο πριν την έναρξη της συναυλίας μου εξομολογήθηκε πως ούτε ο ίδιος και οι συνεργάτες του, αλλά ούτε και οι υπεύθυνοι του Cafi Carnivale είχαν συνειδητοποιήσει πως η προγραμματισμένη για την περασμένη Παρασκευή παράσταση των Balcano συνέπεσε με την έναρξη της 29ης Ολυμπιάδας. Στην συνέχεια βέβαια οι ενδοιασμοί του αποδείχτηκαν αβάσιμοι αφού το μικρό θεατράκι ήταν κυριολεκτικά γεμάτο από φίλους της παγκόσμιας μουσικής σκηνής. Αυτό βέβαια που πρόσφερε στο κοινό η παρέα του Γιώργου Δούκα, δύσκολα μπορεί να καλουπωθεί μέσα στα στενά πλαίσια του όρου «μουσική συναυλία». Θα ήταν μάλιστα άδικο να παραβλέψουμε το γεγονός πως η συγκεκριμένη προσπάθεια θα μπορούσε κάλλιστα να χαρακτηριστεί και ως ο ορισμός του πολυπολιτισμού - ή αν θέλετε η απόλυτη έκφραση του. Μουσικοί από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα - δύο Έλληνες, Σκοπιανός, Ινδός, Πέρσης, τρεις Αυ-

Γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης

slimnatis@optusnet.com.au

ΦΩΤΟΣ: Σάββας Λιμνατίτης

στραλοί (ο ένας εκ των οποίων έχει «θητεύσει» στην Βουλγαρία, Σερβία και Τουρκία, ο άλλος με ρίζες στην Ιρλανδία και ο τρίτος με πλούσια πορεία στην εγκώρια τζαζ σκηνή) - να πάλλονται κυριολεκτικά επί σκηνής, παράγοντας ήχους που σπάνια μπορεί να ακούσει κανείς στην Αυστραλία, ήχοι οι οποίοι είχαν μεν ως σημείο εκκίνησης την μουσική των Αθίγγανων από τον ευρύτερο χώρο των Βαλκανίων, κατάφεραν δε να βρουν δίοδους προς το παγκόσμιο μουσικό στερέωμα: αναφορές στο ρεμπέτικο, «κλειψίματα» από τζαζ, ποπ και ροκ, Περσικές μπαλάντες, Ινδικό ξέφρενο τυμπανισμοί και άλλοι ετερόκλητοι ρυθμοί και δρόμοι, βρήκαν καταφύγιο κάτω από την ομπρέλα των Balcano.

Λαμβάνοντας σοβαρά υπόψη τις ιδιαιτερότητες του - μικρού, πρέπει να σημειωθεί - χώρου, ο Γιώργος Δούκας αποφάσισε να πορευτεί χωρίς την βοήθεια των χάλκινων που τόσο έχουν «χρωματίσει» την μέχρι τώρα πορεία των Balcano, επιλέγοντας στην θέση τους όργανα που θα κατάφεραν να βοηθήσουν την κολεκτίβα να μην παρεκκλίνει από την πορεία της, χωρίς όμως να απειλούν να επισκιάσουν με την φωνή τους υπόλοιπους οργανοπαίκτες: εν ολίγοις μια «λιτή» σύνθεση από κιθάρα, μπουζούκι, κόντραμπάσο, κλαρίνο, γκάντα, σαξόφωνα, πλήκτρα και τάμπλα αντί τουμπελέκι (εκπληκτικός στο συγκεκριμένο όργανο ο Μπόμπι Σιν, στον οποίο έχω πλέον «χρεώσει» το προσωνύμιο Punjabi Greek).

Τα κρεσέντα ήταν διαδοχικά και καταγιστικά, οι ρόλοι εναλλάσσονταν εν

ριπή οφθαλμού, δίνοντας το δικαίωμα στους επτά μουσικούς να διαπρέψουν τόσο ως ρολίστες όσο και ως σολίστες, οι ενορχηστρώσεις πολύπλοκες και πειραματικές αλλά συνάμα και άκρως επιτυχημένες, ενώ η πολύχρονη πείρα άπαντων των μουσικών επέτρεψε στους Balcano να παρουσιαστούν στην σκηνή όχι μόνο ως καλοκουρδισμένη μηχανή, αλλά κυρίως ως ορχήστρα με έμφαση στους φανταζί αυτοσχεδιασμούς. Δεν θα ήταν μάλιστα υπερβολή αν αναφέραμε πως το μεγάλο ατού των Balcano είναι η ικανότητα που τους διακρίνει να χρησιμοποιούν στο έπακρον τυχόν λάθη, μετατρέποντας τα σε ένα ατελείωτο επί σκηνής τζαμάρισμα, το οποίο πρωτίτως ευφραίνει τους ίδιους, χωρίς αυτό βέβαια να συνεπάγεται πως οι ανάγκες του κοινού έχουν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Σίγουρα όμως όταν οι ίδιοι οι μουσικοί «φτιάχνονται» με αυτά που παίζουν, χαμένοι στα μουσικά μονοπάτια που από κοινού ανακαλύπτουν, ο μεγάλος κερδισμένος της υπόθεσης δεν είναι άλλος από τον - τυχερό εννοείται - ακροατή της συναυλίας.

Και στην μέση της σκηνής ο άνθρωπος που «ονειρεύτηκε» την όλη προσπάθεια: ο Γιώργος Δούκας. Ντυμένος με ένα απλό μπλου τζην παντελόνι και ριγέ πουκάμισο, τότε με ένα μπουζούκι, τότε με μια κιθάρα στο χέρι, πιάνει κουβέντα με το κοινό, πειράζει τους μουσικούς της ορχήστρας, λειτουργεί ως καθοδηγητής, μαέστρος αλλά και ερμηνευτής και εν τέλει απογειώνεται. Σκαρφαλωμένος στα φτερά της μουσικής, κλείνει τα μάτια και δίνεται ολοκληρωτικά στο υπέροχο αυτό

ταξίδι, παρασέρνοντας μαζί του κοινό και μουσικούς. Όταν μάλιστα η συναυλία περάσει στο χορευτικό της μέρος, το Eastside Arts σηκώνεται κυριολεκτικά στο πόδι και η μικρή πίστα γεμίζει ασφυκτικά από το ως επί το πλείστο Αυστραλιανό κοινό.

Κάπου εδώ εστιάζεται και το μοναδικό πρόβλημα της εν λόγω συναυλίας. Πρόβλημα το οποίο δεν βαραίνει τους ώμους των Balcano - άπαντες έδωσαν τον καλύτερο τους εαυτό επί σκηνής - αλλά την ίδια την Αυστραλιανή κοινωνία, η οποία παραμένει - όσο σκληρό και αν ακούγεται - μια εικοσαετία πίσω από την Ευρώπη, τουλάχιστον όσον αφορά πολιτιστικά θέματα. Γιατί την ώρα που η Ευρώπη έχει αγκαλιάσει την world - ή ethnic αν προτιμάτε - μουσική (πχ ο Γάλλοβάσκος Manu Chao θεωρείται household όνομα, οι νεαροί Σέρβοι «κόβουν φλέβες» για τον Αντώνη Ρέμη, η Γλυκερία παραμένει το πρώτο όνομα στο Ισραήλ, το fusion βρισκείται στην ημερήσια διάταξη, οι Γαλλοαργεντινοί Gotan Project πουλάνε χιλιάδες δίσκους ακόμη και στην γενέτειρα και ούτε καθεξής), οι εν Αυστραλία μουσικόφιλοι κοιτούν πέραν της αγγλοσαξωνικής ποπ μόνο όταν την προσοχή τους αποσπάσουν ηλιθιότητες τύπου Macarena. Άλλωστε έχουν συνηθίσει σε μουσική που «μιλά» κατευθείαν στα πόδια και όχι στην καρδιά. Ακόμη και το δήθεν «υποψιασμένο» κοινό του Paddington (ουσιαστικά κοινό το οποίο προβιβάστηκε από την rub σε μουσικές σκηνές και από την μπύρα στο κρασί) δεν κατάφερε να μπει - τουλάχιστον στον βαθμό που έπρεπε και που επέβαλε η κατάθεση ψυχής που έγινε από την πλευρά της κολεκτίβας - στο πνεύμα της συναυλίας το τραπέζι μπροστά μας δεν σταμάτησε να μιλά και να οχλαγωγεί καθόλη την διάρκεια της παράστασης) και μόνο όταν οι ρυθμοί ανέβηκαν αισθητά «τέντωσε» τα αυτιά του και έδωσε σημασία στα επί σκηνής δρώμενα.

Είπαμε όμως: η συγκεκριμένη διαπίστωση δεν αφορά τους ίδιους τους μουσικούς. Θεωρώ πάντως πως αν η συγκεκριμένη συναυλία είχε δωθεί σε ένα όχι τόσο ουδέτερο χώρο, μπροστά μάλιστα σε κοινό περισσότερο εξοικιωμένο τόσο με το σημείο εκκίνησης όσο και με την μίξη ετερόκλητων ήχων και ρυθμών, το αποτέλεσμα θα ήταν σαφώς καλύτερο. Αναμένουμε λοιπόν εναγωνίως την επίσκεψη του Γιώργου Δούκα και της παρέας του στα δικιά μας τα λημέρια.

ΥΓ Ένα ευχαριστώ στον Γιάννη για τους καφέδες που κέρασε το Σάββατο το πρωί στο Rockdale. Επιφυλάσσομαι να ανταποδώσω λίαν συντόμως...

